

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Michał Laskowski

w sprawie **G. M.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2020 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich,

na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., na korzyść skazanego

od postanowienia Sądu Okręgowego w E.

z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt VI Ka (...),

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone postanowienie w części dotyczącej
apelacji opiekuna prawnego G. M. i przekazać sprawę w tym
zakresie Sądowi Okręgowemu w E. do rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w I. uznał oskarżonego G. M. za winnego popełnienia czynów z art. 62 ust. 2, 63 ust. 3 i 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za to wymierzył mu kary odpowiednio: roku, 8 miesięcy i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., 85a k.k., art. 86 § 1 i § 3 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary

pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego orzeczenia wniósł obrońca G. M. oraz matka oskarżonego działająca jako jego opiekun prawny. Obie apelacje zostały przyjęte i przekazane do rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Sąd Okręgowy w E. w toku rozprawy apelacyjnej, w dniu 19 października 2016 r., postanowił na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 447 § 5 k.p.k. pozostawić te apelacje bez rozpoznania.

Od tego postanowienia nie został wniesiony środek odwoławczy.

Kasację od tego orzeczenia w części, w jakiej pozostawiono bez rozpoznania apelację wniesioną przez K. M. – opiekuna prawnego oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w I. z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Sformułował zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia przepisu prawa procesowego, to jest art. 447 § 5 k.p.k., polegającego na błędnym przyjęciu, że apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego przez K. M. opiekuna prawnego całkowicie ubezwłasnowolnionego G. M., podnosząca zarzut naruszenia art. 438 pkt 3 k.p.k., jest niedopuszczalna z uwagi na rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym przewidzianym w art. 387 k.p.k., w sytuacji procesowej, gdy opiekun prawny nie była uczestnikiem pierwszoinstancyjnego postępowania sądowego, nie była stroną trybu konsensualnego, jej uprawnienia procesowe do wniesienia środka zaskarżenia na korzyść oskarżonego wynikały z uregulowania art. 76 k.p.k., a zatem do wniesionej przez nią apelacji nie odnosiły się ograniczenia wskazane w art. 447 § 5 k.p.k. stanowiące o niedopuszczalności apelacji.

W konkluzji, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w E. i przekazanie sprawy temu Sądowi do rozpoznania w postępowaniu odwoławczym – w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 447 § 5 k.p.k. podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i art. 387 k.p.k. Jednak w myśl utrwalonej linii orzecznictwa, przepis art. 447 § 5 k.p.k. nie może mieć zastosowania w odniesieniu

do tych uczestników postępowania, którzy nie byli stroną konsensusu ani też nie mogli mieć jakiegokolwiek wpływu na jego treść (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 października 2017 r., SDI 68/17; z dnia 21 marca 2018 r., SNO 5/18).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, należy uznać, że argumentacja zaprezentowana przez Rzecznika Praw Obywatelskich zasługuje na uwzględnienie.

Lektura akt postępowania bezsprzecznie wykazała, że opiekun prawny oskarżonego – K. M. nie była stroną postępowania toczącego się w trybie konsensualnym w sprawie G. M. . Stosownie zatem do obowiązujących regulacji prawnych oraz zaprezentowanych poglądów judykatury trzeba uznać, że była ona uprawniona do wniesienia apelacji (art. 76 k.p.k.), zawierającej zarzut naruszenia art. 438 pkt 3 k.p.k. (art. 447 § 5 k.p.k.). Wobec tego, zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w E. z dnia 19 października 2016 r., jawi się jako rażąco obrażające art. 447 § 5 k.p.k., pozbawiające uprawniony podmiot do rozpoznania prawidłowo wniesionego środka odwoławczego.

W tej sytuacji, konieczne było uchylenie zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej apelacji opiekuna prawnego G. M. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w E. , który rozpozna sprawę z uwzględnieniem stanowiska przedstawionego przez Sąd Najwyższy.